

Informace o Chartě 77 - ročník druhý / 1979 - č. 12

od 16. srpna do 10. září 1979

43/9

Poděkování mluvčích Charty 77 za projevenou solidaritu	1
Telegram předsedy výboru HELSINKI WATCH R.L. Bernsteina	1
Odpoověď Jiřího Hájka na telegram R.L. Bernsteina	1
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných:	
Sdělení č. 123 /Doplnění a opravy souhrnných sdělení č. 63 a 80/	2
Sdělení č. 124 /Seznam případů, o nichž má VONS neúplné informace a žádost k veřejnosti o doplnění a upřesnění/	5
Sdělení č. 125 /Případ Ladislava Sevece, Tomáše Stejskala a Zdenka Vardana/	8
Sdělení č. 126 /Další události kolem hladovky P. Cibulky/	10
Sdělení č. 127 /Z. Kašták, M. Kobal a I. Manásek propuštění/	11
Sdělení č. 128 /Zadržení v Polsku/	11
Sdělení č. 129 /Psychiatrická internace Tomáše Lišky/	12
Dopis 218 občanů Mezinárodnímu červenému kříži	12
Přátelé sportu a svobody píší Muhammadu Alímu	15
10 pracujících trutnovského okresu ministru spravedlnosti	16
Dr. Ladislav Hejdánek: Vážený pane Hansi Ulrichu Klose	17
Dopis účastníků Grušova večera v Mnichově předsednictvu Československého svazu spisovatelů	17
Pavel Roubal: Vážený pane Janouchu	19
Petruška Šustrová: O Petru Uhlovi	20
Krátké zprávy:	
Další 4 občané se připojili k apelům na presidenta a FS	22
Václav Havel nepojede do USA	22
Amnesty International sleduje 55 případů v CSSR	22
Michal Konápek zbaven čs. občanství	22
Z poutě na Svatou Horu	22
Profesor Rafto na Letné nepřednášel	23
Helena Klímová napsala Evženu Erbanovi	23
Jekub Ruml nesmí trénovat žáky	23
Články došlé do redakce	23

x x x x x x x x x x x x x x x x

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

P e d ě k o v á n í

upřímné

Mluvčí Charty 77 vyslovují díky všem, kdo nejrozumnějšími způsoby vyjádřili a vyjadřují svou solidaritu se zatčenými členy VONS. Stále nové zprávy o mezinárodní podpoře našeho úsílí a našeho zápasu nám připomínají, že obrana nezadatelných lidských a občanských práv zavazuje všechny lidi na celém světě k odpovědnosti za druhé, zejména za ty, jimž jsou tato práva nejvíce upírána. Proto cítíme povinnost znovu upozornit nejenom na to, že vedle dnes známé "pražské desítky" jsou v naší zemi vězněni mnozí další občané z ryze politických důvodů a přímo pro svou ob-
 aktivní obhajobu lidských práv, ale především na to, že podobně pronásle-
 downých je mnoho i v řadě dalších zemí, ať už se jejich vlády zavázaly řídit se Všeobecnou deklarací a Mezinárodními pakty o lidských a občanských právech nebo nikoliv. Podaří-li se dosáhnout pod tlakem světového veřejného mínění osvobození některých z nich, nesmíme v žádném případě zapomínat na všechny ostatní, kteří dosud osvobození nejsou a kterých bude bohužel ještě dlouhou dobu mnohem víc. Náš zápas bude nepochybně dlouhý. Protomusíme hledat všechny cesty, které mohou vést ke spolupráci a vzájemné solidaritě při obhajobě lidských práv a svobod ve všech zemích světa.

Jiří Hájek
 mluvčí Charty 77

Zdena Tomínová
 mluvčí Charty 77

Ladislav Hejdánek
 mluvčí Charty 77

x x x x x x x x x x x x x x x x

T e l e g r a m

Členové výboru HELSINKI WATCH vás chtějí ujistit svou ustavičnou podporou v celosvětové kampani za propuštění 10 obhájců lidských práv v Československu. Osud příbuzných skupin, sledujících plnění Helsink v nás nadále budí velké zaujetí. S vřelými pozdravy

za výbor

Robert L. Bernstein, předseda

Orville H. Schell, místopředseda

/Zasláno prof. Jiřímu Hájkovi, došlo 22.8.1979/

x x x x x x x x x x x x x x x x

O d p o v ě ě

Milí přátelé,

srdečné díky za Váš telegram z 21.t.m. Mí kolegové i já jsme hluboce pohnuti výrazy sympatie a zájmu o osudy našich deseti přátel. Se všemi těmi, kdo trvají na plném dodržování všech principů, potvrzených před čtyřmi roky v Helsinkách, sdílíme jejich přesvědčení. Věříme v nezbytnost mírového soužití zemí a lidí rozdílných socio-politických systémů a různých úrovní ekonomického, společenského a kulturního rozvoje, považujeme respekt k lidským právům a k důstojnosti člověka za jednu z jeho základních, neodlučných složek. Zdůrazňujeme toto pouto v pocitech a myšlenkách vyjadřujeme výraz solidarity ze strany těch, kdož sdílejí tyto naděje a přesvědčení a kdož usilují o jejich uplatnění, jako mocnou morální podporu, která může k napomoci řešení jak tohoto partikulárního systému, tak

ve všeobecném úsilí o mír, spravedlnost a pokrok na celém světě.

Se srdečnými pozdravy a přáními Vaším členům

Váš

Jiří Hájek

x x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 123 /Doplnění a opravy souhrnných sdělení č. 63 a 80/

VONS vydal 4.1.1979 souhrnné sdělení č. 63, jež bylo později doplněno sdělením č.80. Zaznamenáváme nyní další změny, k nimž došlo od vydání sdělení č. 63.

1. Osoby propuštěné z vězení po odpykání trestu nebo na podmínku /ponecháváme pořadí dle sdělení č. 63/:

Vladimír Laštůvka /byl vězněn 2 a půl roku od 21.1.1977/, Jaroslav Dvořák /18 měsíců, propuštěn podmíněně, od 12.1.1978/, Bedřich Raška /18 měsíců, od ledna 1978/, František Veis /18 měsíců, propuštěn podmíněně, od ledna 78/, Václav Novotný /18 měsíců, propuštěn podmíněně, od 12.1.78/, Viktor Groh /20 měsíců/, Milan Turek /18 měsíců/, Jiří Kříž /18 měsíců/ - všichni věznění od 14.8.1977 - Petr Pospíchal /11 měsíců, od 4.5.78/, Pavel Novák a Josef Brychta /oba 13 měsíců, od 21.4.78/, Michal Kobel /viz sdělení č.80/, Ivan Jirous /18 měsíců, od 25.10.77/, Petr Pohl /20 měsíců, od podzimu 77/, Jan Šimsa /8 měsíců, od 30.5.78/, František Matula /3 měsíce, od 1.12.78/, Jan Bednářik /18 měsíců, od prosince 78/, Jan Pavlíček /8 měsíců, od 6.2.79, propuštěn - viz bod 4/.

VONS dále nemá přesné zprávy o jednáních soudů, rozhodujících o podmíněném propuštění Roberta Merganza /trest 2 roky, vězněn od 12.1.78/ a Jiřího Veselého /trest 2 roky, vězněn od 23.3.78/. Žádá tedy ty občany, kteří vědí o dalších osudech těchto dvou osob, aby podali zprávu některému z pracovníků VONS /pokud možno osobně/.

Janu Šimsovi se po propuštění z vězení zhoršil zdravotní stav a žádá o invalidní důchod.

2. Osoby vzaté do vazby

1. Pavel Bůchler /ve vazbě od 29.12.78, viz sdělení č.111/.
2. Albert Černý, nar. 4.2.1937, býv. inspicient a herec, signatář Charty 77 a člen VONS, tr. bydliště v Brně, bývalé manželka v Brně, dvě dcery 7 a 18 let /ve vazbě od 26.3.79, viz sdělení č.97/
3. Otta Bednářová, nar.13.6.1927, býv. novinářka, signatářka Charty 77 a členka VONS, bytem Praha 4, Novodvorská 416, dospělý syn Jan Bednář, bytem tamtéž a Jiří Bednář, Vyšší 3, Praha 4.
4. Jarmila Bělíková, nar.27.4.1947, býv. sociální kurátorka, signatářka Charty 77 a členka VONS, bytem Novovysočanská 12, Praha 9, matka Jarmila Bělíková, bytem v Brně
5. Václav Benda, nar.8.8.1946, filosof a matematik, signatář Charty 77 a její mluvčí, člen VONS, bytem Karlovo nám. 18, Praha 2, manželka

Kamila Bendová, bytem tamtéž, pět dětí ve věku 2 až 11 let.

6. Jiří Dienstbier, nar.20.4.1937, býv. novinář, signatář Charty 77 a její mluvčí, člen VONS, bytem Podskalská 8, Praha 2, býv.manželka Zuzana Dienstbierová, bytem tamtéž, čtyři děti ve věku dva a půl až 16 let.

7. Václav Havel, nar.15.10.1936, dramatik, signatář Charty 77 a člen VONS, bytem U dejvického rybníčku 4, Praha 6, manželka Olga Havlová, bytem tamtéž.

8. Ladislav Lis, nar.24.4.1926, býv.politik a nyní dělník, signatář Charty 77 a člen VONS, bytem Sosnová 84, okr.Česká Lípa, družka Alena Korousová, bytem na uvedené adrese a dále Šišková 1228 blok A28, Praha 8, dvě děti 3 a 9 let.

9. Václav Malý, nar.21.9.1950, do konce ledna 79 kaplan u sv.Bartoloměje v Plzni, signatář Charty 77 a člen VONS, bytem Nad pomníkem 2, Praha 5, rodiče bydlí na stejné adrese.

10. Dana Němcová, nar.14.1.1924, psycholožka, signatářka Charty 77 a členka VONS, bytem Ječná 7, Praha 2, dospělé děti Markéta Němcová, Leninova 660, Praha 6, Jana, Pavla, Ondřej, David, Ječná 7, Praha 2, nedospělé děti Veronika a Jakub.

11 Jiří Němec, nar.18.10.1932, psycholog, signatář Charty 77 a člen VONS, bytem Ječná 7, Praha 2, příbuzní viz Dana Němcová.

12. Petr Uhl, nar.8.10.1941, strojní inženýr, signatář Charty 77 a člen VONS, bytem Anglická 8, Praha 2, žena Anna Šabatová, bytem tamtéž, dvě děti ve věku 2 a 4 roky.

Po nástupu vojenské služby byl pravděpodobně uvězněn Tomáš Petřivý; byl trestně stíhán na svobodě /viz sdělení č.51 a 84/.

3. Nepodmíněné tresty odnětí svobody byly vyneseny v těchto případech:

1. Jaroslav Šabata, 9 měsíců a další podmíněný trest v trvání 18 měsíců byl změněn na nepodmíněný. Odsouzený je v NVÚ Litoměřice, očekává se jeho převedení do I.nápr.výchovné skupiny /viz sdělení č.102/, rozsudek je pravomocný.

2. Josef Hegr, Jiří Klier, Ivana Holotová, Petr Ouda /signatář Charty 77/ tresty ve výši Hegr 18 měsíců, Holotová 14 měsíců, Klier a Ouda dva roky /všichni ve vazbě od 20.10.78, kromě Oudy, který byl od jara 78 ve výkonu trestu odnětí svobody na jeden rok/. Místo výkonu trestu dosud není známo ani u jednoho z odsouzených /viz sdělení č.72 a 78/. Rozsudek je pravomocný.

3! Jan Zmatlík, signatář Charty 77 - trest ve výši 3 a půl roku dosud není pravomocný, viz sdělení č. 122.

4. Jiří Volf /viz sdělení č.80/ byl umístěn v NVÚ Minkovice /II. nápravně výchovná skupina/.

4. Trest odnětí svobody nastoupili /jedná se o nástup trestu z "volné nohy"/:

1. Jan Pavlíček /6.2.79, 8 měsíců/ - propuštěn, viz bod 1 a sdělení č. 73 - Jan Pavlíček podal před nástupem trestu podnět k podání stížnosti pro porušení zákona. Generální prokurátor podnětu vyhověl a Nejvyšší soud za předsednictví JUDr. M. Dojčarové zrušil 21.6.78 rozsudek okresního soudu v Kroměříži, na jehož podkladě byl J. Pavlíček původně odsouzen k 8 měsícům odnětí svobody. Týž den, po čtyřměsíčním pobytu ve vězení, byl J. Pavlíček propuštěn.

2. Jiří Slovák, signatář Charty 77 /4 měsíce/ - již propuštěn, viz bod 1 a sdělení č. 77.

3. Vladislav Krupička, signatář Charty 77 /17.4.79, dva roky/ - viz sdělení č. 89.

4. VONS disponuje údaji, podle nichž mají ještě trest odnětí svobody nastoupit Tomáš Procházka, signatář Charty 77 /1 rok/ - viz sdělení č. 98, Ladislav Holán /7 měsíců/, Petr Keňa /6 měsíců/ - oba viz sdělení č. 62, Ladislav Čerňan, signatář Charty 77 /4 měsíce/ - viz sdělení č. 88. Zádáme občany, kteří se o osudech těchto lidí dozvědí, aby laskavě informovali VONS.

5. Tresty odnětí svobody s podmíněným odkladem byly vyneseny u těchto osob:

Vojtěch Srna, Miloslav Šváček /u něj není rozsudek dosud pravomocný/, Václav Kimák, Miloslava Pařčová, Věra Cibulková a Josef Danisz.

6. Nová trestní stíhání na svobodě:

1. Vlasta Vašková, nar. 23.1.1944, bytem Pardubice, Havlíčkova 84, matka dvou dětí, v domácnosti, rozvedená, je od 29.6.78 tr. stíhána podle § 103 tr. z. /hanobení republiky a jejího představitele/, když na ni její bývalý manžel podal tr. oznámení, že /citujeme doslovně/ "V přesně nezjištěné době, ale počátkem r. 1976 v přítomnosti manželů Mládkových, bytem Pardubice, Polebiny, Lidická 369, v jejich bytě, kde byla na návštěvě, urážela prezidenta republiky a předsedu vlády ČSSR tím, že vyprávěla vtipy, snížila vážnost prezidenta republiky a jiného čelného představitele ČSSR. Svědci výpověď potvrzují a citují doslovné výroky".

2. Zbyněk Benýšek /viz sdělení č. 107/.

3. Vlastimil Třešňák, signatář Charty 77 je veden jako "podezřelý" /viz sdělení č. 120/

7. Internování v psychiatrických sanatoriích:

1. Michal Kobal, signatář Charty 77 /Kosmonosy, od propuštění, viz sdělení č. 80/.

2. Augustin Navrátil /Kroměříž od 28.3.1978, později propuštěn/.

3. Jaroslav Tomek /Havlíčkův Brod, od 19.2.1979/.

8. Jiné údaje:

1. Tr.stíhání Věry Vránové, signatářky Charty 77 a Michala Čobala, signatáře Charty 77, za incident před dveřmi manželů Uhlových-Šabatových bylo zastaveno 9.4.79 vyšetřovatelem prokuratury Pavlovským.
2. Tr.stíhání Václava Havla a Jaroslava Kukala pro údajné výtržnictví před budovou ÚKDŽ v lednu 1978 bylo zastaveno.
3. Senát krajského soudu v Plzni na základě odvolání Pavla Skály a jeho otce zrušil dne 23.4.79 rozsudek okresního soudu Plzeň-město, jímž byl Pavel Skála odsouzen k 10 měsícům trestu odnětí svobody ve II.nápravně výchovné skupině na základě § 198 tr.z. /hanobení rasy, národa a politického přesvědčení/ a vrátil věc k projednání soudu I.instance. V odůvodnění, pro okresní soud závazném, se nařizuje odstranění rozporů ve výpovědích svědků a vyjasnění okolnosti, zda je P.Skála vinen zažalovaným tr.činem /což byl § 261 tr.z., - podpora a propagace fašismu a podobného hnutí/ nebo tr.činem, kterým P.Skála uznal vinným soud. O této cause byla vydána sdělení VONS č.85 a 94. Pavel Skála je trestně stíhán na svobodě.

Uvědomujeme si, že zaznamenáváme pouze část změn a pouze u nejznámějších případů. Nepoměrně větší množství případů zůstává VONSu skryto, jak o tom nasvědčuje i následující sdělení č.124.

10.srpna 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

x x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 124 /Seznam případů, o nichž má VONS neúplné informace a žádost k veřejnosti o doplnění a upřesnění/

VONS obdržel větší množství podnětů k prozkoumání řady případů. Informace o těchto případech jsou bohužel neúplné, často chybí základní údaje a nevylučujeme ani nepřesnost těchto informací. Vzhledem k těmto skutečnostem nemůžeme zaujmout k těmto případům ani předběžné stanovisko a obracíme se proto k veřejnosti, aby Výboru pomohla tyto údaje upřesnit, doplnit nebo opravit.

1. Věznění:

1. František Cygánek, nar.1932, odsouzen pro údajné naplnění skutkové podstaty tr.činu podle §§ 98 a 132; bytem Kalininova 13, Brno; údajně odsouzen pro nalezené rukopisy a vykonstruované hospodářské delikty. Působil ve VAAZ v Brně.
2. Miroslav Černosta, § 100 /pobuřování/, má být propuštěn v r.1980, bytem v Chebu nebo Ostrově n.O.; zadržán byl ve výkonu ~~trestu~~ vojenské služby.
3. Frič, § 100, 18 měsíců.
4. Luděk Hondl, §§ 104, 202 /hanobení státu světové socialistické soustavy a výtržnictví/, trest 20 měsíců.
5. Rostislav Hondl, §§ 104 a 202, 10 měsíců.

6. Elmer Chmel, asi 40 letý inženýr, §§ 98 a 132 /podvracení republiky a rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví/, trest 7 let. VONS disponuje zatím neúplnými údaji, které nasvědčují tomu, že tr.stíhání podle § 132 bylo vykonstruováno. E.Chmel je často ve vězení kázeňsky trestán, napříi padesátidenním zavřením v tzv.zvláštním oddělení.
7. Alois Kasalovský, 60letý filolog ze Vsetína, odsouzen ke 14 měsícům odnětí svobody podle § 100 /asi za rozšiřování zahraničních časopisů a prohlášení Charty 77/. V roce 1977 byl čtyři měsíce ve vazbě a byl ze zdravotních důvodů propuštěn. Trest pak nastoupil 14.11.1978. V jeho případě figuruje jakýsi Raška, též ze Vsetína.
8. Kunzl ze Strakonice, spolu s Maříkem obviněn a patrně vyšetřován ve vazbě pro delikt poslouchání pásků s nekonformní hudbou a pro přemlouvání další osoby k nenastoupení vojenské služby.
9. Maršálek, údajně odsouzen podle § 100 /pobuřování/.
10. Mařík ze Strakonice, viz Kunzl /8/.
11. Matějka, trest 15 měsíců, údajně pro šíření poplašné zprávy.
12. Josef Ouroda, vězněn a tr.stíhán pro údajné porušení § 100.
13. Josef Foklop, asi 50letý civikní zaměstnanec vojenské správy ze Strakonice, trest 2 roky, údajně měl naplnit skutkovou podstatu tr.činu podle § 100 /pobuřování/ výrokem, že "ruská nafta stojí za hovno".
14. Miroslav Richter, patrně vězněn, bydliště Budyně n.Ohří, okr.Litoměrice, Čs.armády 263.
15. Richard Riesner, bydliště v Pardubicích, asi voják z povolání, vězněn v NVÚ Bory.
16. Rýzner, odsouzen podle § 100, trest 18 měsíců /možná totožný s R. Riesnerem, viz bod 15/.
17. Skočdopole, odsouzen pro údajné naplnění skutkové podstaty tr.činu pobuřování podle § 100 t.r. Více není známo.
18. Smolík, odsouzen podle § 104 /hanobení státu světové socialistické soustavy/, § 198 /hanobení rasy, národa a přesvědčení/ a asi podle § 199 /šíření poplašné zprávy/. Výše trestu není známa.
19. Tomáš Stejskal, asi 20letý, adresa matky Brno, Poříčí 33A, trest 3 roky za údajnou přípravu zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny. VONS má zatím neúplné údaje, která nasvědčují tomu, že tr.čin zde nebyl naplněn. Spolu s Tomášem Stejskalem bylo v této cause odsouzeno několik dalších mladých lidí, mezi nimi i Ladislav Sevec k 9ti rokům odnětí svobody, Viz bod 20.
20. Ladislav Sevec, odsouzen k 9 rokům odnětí svobody ve II.NVS, viz T.Stejskal /19/.
21. Petr Šrainer, bytem Obránců míru 22, Praha 7, zadržěn ve výkonu vojenské služby, obviněn a odsouzen na základě § 100. Trest: 21 měsíců. Má být propuštěn asi v r.1980.

22. Valášek, § 100, 16 měsíců.
23. Vána, § 100, 18 měsíců, brzy má být propuštěn.
24. Vaniš, § 100, 20 měsíců.
25. Vlček, § 100, 12 měsíců.

2. Osoby pravděpodobně propuštěné z vězení:

1. Antonín Dobner, odsouzen pro údajné naplnění skutkové podstaty tr. činu podle § 109 tr.z. /pokus o opuštění republiky/.
2. Foltýn, propuštěn asi kolem 29.7.1979, odsouzen podle § 100 k 18ti měsícům odnětí svobody. Asi 33 let, z Mostu.
3. Otakar Moučka, nar.1957; jeho trest měl končit 29.3.1979.
4. Miroslav Slaviček, nar.1951, z Uherského Brodu, byl zaměstnán v Luhačovicích jako číšník, odsouzen podle § 100 k 12ti měsícům odnětí svobody. Údajně napsal dopis "Mocným ČSSR" a rozeslal na ústřední orgány a ministerstva.
5. Jaroslav Tomek, pracoval v elektrotechnickém závodě Letohrad v Ústí n.Orlicí, 4.9.78 byl vzat do vazby a obviňován z různých tr.činů protistátní povahy, naposled z tr.činu pobuřování /§ 100/ za rozšiřování knih s náboženským obsahem, jež mu byly zasílány z Polska. Tr.stíhání bylo zastaveno, po propuštění z vazby podstoupil z rozhodnutí soudu psychiatrickou léčbu v Havlíčkově Brodě.
6. Zdeněk Žemlička, byl vězněn pro údajné pobuřování /§ 100/; pravděpodobně se jedná o vojáka z povolání nebo byl zadržen ve výkonu voj.služby.

Pokud není uvedeno jinak, většina z uvedených osob je anebo byla vězněna v NVÚ Plzeň-Bory. V dalších NVÚ a zejména ve II.NVS /Minkovice, Mírov/ očekáváme přibližně stejný počet vězněných osob pro verbální delikty nebo pro podobné činy politického charakteru. Místo, kde takové delikty státní aparát nejnadhěji zaznamenává, je výkon vojenské služby. Stovky osob jsou uvězněny podle § 109 - pokus o opuštění republiky. Jsme toho názoru, že každý má právo opustit zemi, v níž se nachází, a pokud tak činí mimo hraniční přechody bez platných dokladů, měl by být stíhán maximálně pro správní přestupek. VONS se hodlá těmito případy zabývat v budoucnu podrobněji a hlouběji.

Konstatujeme, že podmínky věznění se oproti začátku 70.let /o nichž informuje dokument Charty 77 č.16/ zhoršily. Na věznicích jsou požadovány vyšší pracovní výkony při nedostatečné stravě. Velmi časté jsou tvrdé kázeňské tresty znamenající mučení hladem a citovou a společenskou deprivací. Množí se hladovky vězňů.

K tomuto a předchozímu sdělení č.123 přikládáme dotazník ze sdělení č.63, kde jsou uvedeny všechny údaje, které VONS potřebuje ke sledování případů, a též seznam členů VONS s adresami ze sdělení č.117.

10 srpna 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č.125 /Případ Ladislava Ševce, Tomáše Stejskala a Zdenka Vardana/

Ve dnech 15.17.12.1977 byli v Brně zatčeni čtyři mladí lidé - Ladislav Ševce, Josef Trochta, Tomáš Stejskal, Zdeněk Vardan. Tr.stíhání proti nim bylo zahájeno podle § 7/1 k §180a/1 a § 7/1 k § 109/1 a u Ševce a Trochty navíc podle § 8/1 k § 180za/1 a § 109/1, tj. pro přípravu zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny a opuštění republiky, resp. za pokus o tyto tr.činy. Před soudem první instance, jímž byl krajský soud v Brně, byly proti nim vyneseny tyto rozsudky: Ševce byl uznán vinným tr.činem podle §§ 7/1, 8/1 k §§ 180a/1 a 109/1 a odsouzen k trestu osmi let odnětí svobody se zařazení do I.nápravně výchovné skupiny, Trochta byl zbaven viny v celém rozsahu a ihned propuštěn z vazby, Stejskal a Vardan byli uznáni vinnými tr.činem podle § 167/1 /tj. nepřekážení tr.činu/ a byli odsouzeni k trestu odnětí svobody na jeden rok nepodmíněně do I.nápravně výchovné skupiny. Do usnesení soudu o propuštění obou z vazby na svobodu se prokurátor odvolal, takže byli ponecháni ve vazbě i nadále. Prokurátor se odvolal proti výroku o trestu u Ševce, proti výroku o vině u Trochty a proti výroku o trestu i o vině u Stejskala a Vardana. Všichni obžalovaní, kromě Trochty, se rovněž odvolali. Nejvyšší soud ČSR při odvolacím jednání koncem srpna 1978 původní rozsudek změnil takto: Ševcovi byl trest odnětí svobody zvýšen na 9 let do II.NVS, Stejskal byl uznán vinným tr.činy podle § 7/1 k § 180a/1 a § 7/1 k § 109/1 a odsouzen k trestu odnětí svobody na tři roky nepodmíněně do I. NVS. Ve zbývajících částech byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen.

Ladislav Ševce /nar.15.7.1959, bytem Brno, Bezručova 21/, se tr.činou měl dopustit takto: v říjnu 1977 společně s Trochtou vybavený prádelní šňárou a vzduchovou pistolí, kterou letištní kontrola před vstupem do letadla uznala neschopnou střelby, nastoupil do letadla na lince Praha-Brno a v průběhu letu, těsně po startu, vyzval Josefa Trochtu slovy "jdem na to" k tomu, aby letadlo unesli. Trochta mu údajně odpověděl, že se bojí, poté ho Ševce rožádal, aby mu podal tašku, což Trochta odmítl. Od této chvíle se již o žádném únosu nebavili a ani při zpáteční cestě do Brna vlakem již o události v letadle nemluvili. Nějakou dobu poté v brněnské restauraci na v Pekařské ulici ve společnosti více lidí mezi nimiž byli také Stejskal a Vardan, hovořil v diskusi, již se zúčastnili všichni u stolu, o únosech letadel. Nejprve obecně, pak se dle vlastní výpovědi a dle výpovědi Stejskala zmínil o svém pokusu s Trochtou. Potom navrhl, zda by někdo z přítomných nechtěl unést letadlo s ním. Dále se odebral společně se Stejskalem a Vardanem do restaurace Savarin, kde v hovoru o únosu pokračoval. Tam pozval oba na další den do restaurace u Formana, kam však přišel jen Ševce se Stejskalem a o únosu se již vůbec nebavili.

Tomáš Stejskal /nar.8.8.1958, bytem Brno, Poříčí 33A/ se tr.činu přípravy ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku dopustil tím, že při rozhovoru v restauraci v Pekařské ul. odpověděl na Ševcovu výzvu k únosu kladně. Což ovšem vyplývá ^{jen} z výpovědi samotného Ševce, sám Stejskal v hlavním líčení něco takového rozhodně popřel jakož i ostatní svědkové. Z výpovědi Stajskala v přípravném řízení by mohl vyplývat jeho souhlas se Ševcovou nabídkou, ale Stejskal ihned na počátku líčení před krajským soudem upozornil na to, že vypovídal pod nátlakem: "bylo mi vyhrožováno, že když neřeknu kdo má pistoli, nedostanu se z kriminálu živý". Tímto jeho upozorněním se však soud vůbec nezabýval.

Zdeněk Vardan /nar.14.6.1958, bytem Brno, Viniční 227/ se tr.činu podle § 167/1 - nepřekážení tr.činu - dopustil tím, že v restauraci vyslechl rozhovor, ve kterém byl údajně připravován tr.čin dle 180a/1, na nějž se vztahuje oznamovací povinnost, a toto neoznámil.

Rozhovor v restauraci byl veden více lidmi než jsou tito tři odsouzení. Všichni, kromě Vardana, který pil kofolu, pili alkoholické nápoje, značně podnapilý byl především Ševce, který toho dne vypil asi 2 litry vína. Rozhovor se zprvu odbýval ve zcela obecné rovině a mluvílo se o více věcech najednou. Diskusi o únosech vyvolala tehdejší aktualita tohoto tématu - jde o dobu, do níž zapadá celá série únosů čs.letadel /Toupalík, Vlčková etc./. Až později začal Ševce mluvit o svém letu s Trochtou.

Soudní znalec z oboru psychiatrie, který svědčil v hlavním líčení o duševním stavu Ladislava Ševce, konstatoval u něj duševní poruchu mírného stupně - disharmonii osobnosti s rysem nestálosti, nezralost, sklon k neurotickým dekompenzacím, odklon od reality se sníženou sociální přizpůsobivostí. Ševcovy výpovědi tyto jeho výpovědi ostatně potvrzují. Ve výpovědi před krajským soudem např. uvedl, že chtěl dělat hrdinu, že chtěl před kamarády vypadat jako velký. I výpovědi ostatních potvrzují tyto Ševcovy motivace, hovoří v tom smyslu, že Ševce chtěl vypadat jako hrdina. V případě Ladislava Ševce tedy nebyly dostatečně zhodnoceny všechny okolnosti, zejména soud přecenil jeho jednání, neboť "pokus" tr.činu byl značně nezpůsobilý a nesl rysy naivity a dětskosti, rovněž soud nepřihlédl k věku obžalovaného - vždyť v době spáchání tr.činu mu bylo něco málo přes 18 let - a k jeho osobním/motivacím a rysům.

U Tomáše Stejskala vynesl soud rozsudek naprosto nespravedlivý, neboť z jeho jednání soudem prokázáného rozhodně nelze usuzovat, že by připravoval únos letadla - vždyť onu diskusi a zvláště Ševcovo povídání nikdo nebral vážně - navíc takřka všichni u stolu byli podnapilí a sám Ševce nejvíce z nich. Soud svůj rozsudek ohledně Stejskala zakládá pouze na Ševcově výpovědi, Stejskalova výpověď z přípravného řízení je zpochybněna. Jinak nikdo nevypovídal v tom smyslu, že Stejskal odpověděl na Ševcovu nabídku kladně. Je-li Ševcova výpověď v tomto bodě jediná, nemůže být považována za průkaznou. Navíc, i kdyby Stejskal na

Sevecovu nabídku kladně odpověděl, nelze mít za to, že by svůj souhlas v dané situaci mohl myslet vážně. Ani sám souhlas pak v tomto případě nemůže být přípravou k tr.činu. /Srv. § 4 a § 7/1 tr.z./ Odsouzení Stejskala nemá tedy právního podkladu a měl by být v plném rozsahu zproštěn obžaloby.

Ani potrestání Zdenka Vardana nelze považovat za spravedlivé. § 167/1 tr.z. totiž vyžaduje, aby se dotyčný "hodnověrným způsobem dověděl, že jiný připravuje nebo páchá..." Bylo v daných souvislostech celkem logické, že Vardan onomu rozhovoru v restauraci nepřikládal žádnou váhu a považoval jej za obyčejné hospodské povídání. Podobné řeči v takovýchto situacích bývají spíše motivovány snahou o vychloubání, než faktickým úmyslem/což např.z výpovědi Sevece vyplývá zcela evidentně/.

Jediný závěr, který lze po přezkoumání okolností případu učinit, je, že ani Stejskal, ani Vardan se žádného tr.činu nedopustili a že tedy byli stíháni a odsouzeni nespravedlivě. Ladislav Sevec, který byl - za předpokladu, že skutečně dobrovolně neupustil od zamýšlené tr.činnosti - právem uznán vinným, avšak soud potrestal očividně nepřiměřeně, protože nevzal v úvahu potez nezpůsobilost pokusu, osobní specifiku motivace a věk obžalovaného.

V této souvislosti zdůrazňujeme, že se zásadně distancujeme od případů leteckého pirátství a pachatele tohoto tr.činu^{ne} považujeme za nespravedlivě stíhané osoby. V případě Ladislava Sevece naše kritika směřuje vůči výroku o trestu a nikoliv vůči výroku o vině.

Připomínáme, že motivaci těchto tr.činů spatřujeme v našich podmínkách především v tom, že jsou uzavřeny hranice a je zásadně omezeno volné cestování do ciziny. Tato skutečnost pak podněcuje lidi, obvykle nezralé a nevyrovnané povahy, k pokusům o násilné vycestování např. prostřednictvím únosu letadla, při němž ohrožují zdraví a život občanů. Možnou prevencí této tr.činnosti by tedy bylo umožnění volného vycestování.

Toto sdělení je rovněž součástí podnětu ke stížnosti pro porušení zákona, který podáváme Generální prokuratuře ČSSR.

V Praze 20.8.1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 126 /Další události kolem hladovky Petra Cibulky/

Ve sdělení č.121 jsme informovali o hladovce Petra Cibulky, odsouzeného k trestu odnětí svobody v trvání dvou let za údajný tr.čin dle § 100 tr.z. /pobuřování/. Podle dostupných informací po třítýdenním pobytu ve vězenské nemocnici v Praze na Pankráci, kam byl převezen 31. den své dvaatřicetidenní hladovky, byl eskortován zpět do NVÚ Plzeň-Bory. Tam po zařazení na stejnou práci, jakou vykonával dříve, zahájil další hladovku s původním požadavkem přeřazení na jinou práci. Po 14 dnech byl eskortován zpět do pankrácké vězenské nemocnice, kde hladovku

přerušil. Tamní vězeňský lékař spolu s psychiatrem požádali vedení plzeňské věznice o jeho přeřazení na jiný úsek a jinou práci. Ani tato žádost však neměla účinek a Petr Cibulka po dvoutýdenním pobytu na Pankráci a po návratu zpět na Bory byl znovu zařazen na tutéž práci a zároveň byl za svou hladovku potrestán tvrdým kázeňským trestem třicetidenního umístění na uzavřené oddělení. Jeho tělesná váha je nyní 149 kg z původní váhy 76 kg při zatčení. Jeho zdravotní stav je špatný. Petr Cibulka je rozhodnut znovu zahájit další hladovku, neboť je v Plzni na Borech již od druhého srpnového týdne, avšak dosud s ním o jeho přeřazení nikdo nemluvil. O jeho případu budeme i nadále referovat informovat.

Hladovky Petra Cibulky se týká společný apel Charty 77 a VONS ze dne 13.8.1979 adresovaný generálnímu prokurátorovi.

V Praze 26.8.1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 127 /Z.Kašták, M.Kobal a I.Manásek propuštění/

Z psychiatrické léčebny v Kosmonosech byl propuštěn signatář Charty 77 Michal Kobal. V této psychiatrické léčebně byl internován bezprostředně po absolvování ročního trestu odnětí svobody po dobu asi půl roku.

Dne 24.8.79 byl propuštěn z NVÚ v Plzni-Borech signatář Charty 77 Ivan Manásek, který zde vykonal trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců. /O jejich případu jsme informovali ve sdělení č.10 a 27/.

Opožděně se dozvídáme, že po vykonání trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců byl dne 18.6.79 propuštěn Zdeněk Kašták, o němž viz též sdělení č. 59 a 96.

V Praze 26.8.1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 128 /Zadržení v Polsku/

V pondělí 20.8.1979 v 10.00 byli na nádraží na pokraji Varšavy polskou bezpečností zadrženi čs.občané Tomáš Liška, David Němec a Karel Soukup. Karel Soukup přijel do Polska s úmyslem držet tam společně s polskými přáteli protestní hladovku /text, jímž hladovku oznamuje, uvádíme v příloze/. Tomáš Liška a David Němec ho jako turisté doprovázeli.

Všichni tři byli eskortováni do Prahy a umístěni v cele předběžného zadržení v Konviktské ulici. V době zadržení byli ostříhání údajně z hygienických důvodů, ačkoliv lékař jim vlasy neprohlížel. 23.8.1979 večer byli David Němec a Karel Soukup propuštěni, Tomáš Liška byl převezen na uzavřené oddělení psychiatrické léčebny v Praze-Bohnicích, kde je dosud, přestože netrpí žádnými obtížemi, které by vyžadovali psychiatrickou léčbu.

K výzvě a hladovce Karla Soukupa se připojila řada občanů jak v Polsku tak v Československu, kteří stejně jako on ani přes policejní represí hladovku nepřerušili.

V Praze 29.srpna 1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 129 /Psychiatrická internace Tomáše Lišky/

Tomáš liška, nar.30.11.1957, bytem Praha 6, kladenská 36, studující divadelní a filmové vědy na filosofické fakultě University Karlovy, byl zadržen polskými bezpečnostními orgány dne 20.8.1979 společně s Karlem Soukupem a Davidem Němcem. 21.8.1979 byl předán na hranici orgánům naší StB, poté byl až do 23.8.1979 vězněn v cele předběžného zadržení. /Viz sdělení VONS č.128/. 23.8.1979 v 17 hodin byl převezen do psychiatrické léčebny v Praze-Bohnicích, kde byl proti své vůli internován za účelem údajného "pozorování", zda se u něj neprojeví homosexuální sklony, toxikomanie či suicidální tendence. Doporučující parere do léčebny s touto diagnosou vystavil MUDr.Miroslav Nosek, který se též zúčastňoval výslechu, jimž byl Tomáš Liška podrobován. Tomáš Liška nebyl s uvedenými diagnosami nikdy psychiatricky léčen, do léčebny byl transportován, aniž by proběhlo vůbec nějaké psychiatrické či alespoň obecně lékařské vyšetření. Převoz do psychiatrického zařízení se dál bez jeho souhlasu, ačkoliv není možné v tomto případě tvrdit, že by v důsledku duševní poruchy ohrožoval sebe nebo své okolí, což jediné jsou podmínky, za nichž je nucená hospitalizace možná.

31.8.1979 byl orgány StB a kriminální policie odvezen z léčebny v Bohnicích a podroben výslechu. Poté byl transportován na psychiatrickou kliniku v Praze /adresa: Psychiatrická klinika II.fakultní nemocnice, Ke Karlovu 11, Praha 2, přednosta prof. MUDr. Jan Dobiáš/ opět na parere dr.Miroslava Noska s týmiž diagnosami, opětně bez lékařského vyšetření.

V případě Tomáše Lišky lze konstatovat evidentní zneužití psychiatrie, neboť se stává z humánního nástroje pomoci trpícím prostředkem nevybíravého nátlaku ve službách mocenského aparátu.

V Praze 3.9.1979

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

x x x x x x x x x x x x x x x

Mezinárodní červená kříž
sídlo organizace v Ženevě

Vážení přátelé,

obracíme se na Vás s prosbou o pomoc pro Petra Cibulku, který je už druhým rokem vězněn, nyní ve věznici v Plzni-Borech. Chceme Vás informovat o celém případě tak, jak jsme měli možnost jej sledovat. Vše nás utvrzuje v přesvědčení, že Petr Cibulka je ohrožen na zdraví i na životě.

V dubnu 1978 byl zatčen^aspolu se svými dvěma kamarády obviněn z tr. činu podle § 100 - pobuřování, který měl spáchat tím, že uspořádal ve svém bytě dva soukromé koncerty pro menší počet osob - asi 20 lidí, kteří na těchto koncertech vyslechli známého českého písničkáře Jaroslava

Hutku, který nyní žije v Holandsku a na dalším koncertu jeho neméně známého kolegu Vlastimila Třešňáka a Zbyňka Benýška. Byl obviněn také proto, že jednomu příteli zaslal poštou text dopisu spisovatele Václava Havla dr. Husákovi, a že rozšiřoval některé písemnosti související s Chartou 77. Na podzim loňského roku byl Petr Cibulka odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jeho kamarádi dostali tresty kratší. V únoru ~~loňského~~ letošního roku byl z vazby v Brně převezen do plzeňské věznice. Po určité době, koncem dubna nebo začátkem května, se mu následkem pracovních podmínek silně snížila pohyblivost jedné ruky, ale přesto musel nadále vykonávat tutéž práci. V důsledku toho potom nebyl schopen plnit požadované pracovní normy. Za to byl kázensky trestán. Byl napadán rovněž jinými vězni, kteří byli finančně spoluzávislí na jeho pracovním výkonu. V této situaci se cítil ohrožen na zdraví i na životě a proto požádal vedení věznice o přeložení na jiný úsek, kde by vykonával jinou práci. Vedení věznice mu v této žádosti nevyhovělo. Poté Petr Cibulka odmítl nastoupit do práce, v níž se cítil ohrožen, a zahájil hladovku. Byl přemístěn do samovazby a správa věznice jeho požadavku stále odmítala vyhovět. Petr vydržel hladovět celkem 32 dny. 30. den hladovky jeden jeho spoluvězeň vyhlásil pětidenní hladovku na protest proti nedostatečnému lékařskému zabezpečení hladovky Petra Cibulky. 31. den hladovky byl převezen do vězenské nemocnice do Prahy na Pankrác. Následující den hladovku přerušil. Po této hladovce vážil 49 kg, ačkoliv v době jeho zatčení činila ~~zá~~ jeho váha 76 kg. Po třech týdnech byl eskortován zpět do věznice do Plzně a tam byl zařazen na tutéž práci jako dříve. Zahájil tedy další hladovku. Po čtrnácti dnech byl opět převezen do pražské vězenské nemocnice, kde hladovku přerušil. Tam byl dva týdny léčen a jeho lékař z této nemocnice spolu s místním psychiatrem kategoricky požádali vedení plzeňské věznice, aby byl Petr Cibulka přeřazen na jiný úsek a na jinou práci. Poté byl vrácen znovu do Plzně a tam byl zařazen na stejnou práci jako dříve a potrestán tvrdým kázenským trestem 50denního pobytu na uzavřeném oddělení. Petr chce opět zahájit hladovku, neboť je už v plzeňské věznici od druhého srpnového týdne, ale dosud s ním o přeřazení nikdo nehovořil.

To je tedy případ Petra Cibulky, jemuž výkon trestu končí až v dubnu 1980. Máme tedy dostatek důvodů k obavám o jeho zdraví a o jeho život.

Znepokojení jeho osudem Vás žádáme, abyste se obrátili na československé úřady se žádostí o neodkladné přešetření jeho případu a se žádostí o okamžitou nápravu v jeho věci. Prosíme Vás, abyste se jakýmkoli možným způsobem pokusili pomoci tomuto člověku, který vyniká upřímností, vytrvalostí, silnou vůlí a citem pro nalézání pravdy a krásy ať už v umění, hudbě, nebo v běžném životě.

Doufáme, že zájem Vaší organizace se silnou mezinárodní autoritou pomůže Petru Cibulkovi v jeho velmi těžké situaci.

O pomoc Petru Cibulkovi Vás prosí:

Josef Adámek, Milan Balabán, Hana Balášová, Zdeněk Bárta, MUDr.Zora Bártová, Rudolf Battěk, Edmund Bauer, Jan Bednář, Jiří Bednář, Jaroslav Beneš, Marie Benetková, Vratislav Bezděk, Ivan Bierhanzl, ing.Tomáš Bísek, Daniela Bísková, Vratislav Brabenec, Zdeněk Brodák, Josef Brychta st., Josef Brychta ml., Marie Brychtová, František Bublán, Petr Bukva, Václav Burian, Ladislav Cerman, Jiří Černega, Pavla Čechalová, JUDr. Josef Danisz, Jiří David, Zuzana Dienstbierová, Blanka Dobešová, Ivo Dočkal, Eva Dočkalová, Zdena Dočkalová, Antonín Dohlodek, Oto Doubek, Radomír Doupovec, Libor Drescher, Petr Dvořák, Michael Dymáček, Michal Dziaček, Jana Faifrová, Marta Fiedlerová, Josef Filák, Vojtěch Fišer, Oldřich Fogl, Karel Freund, Zina Freundová, Milan Frodl, Luisa Geisslerová, Anna Gorniaková, Jan Gottwald, Jiří Gruša, Jaromír Hanus, Jiří Hanzelka, Tomáš Hašla, Karel Havelka, Zdislav Havran, Ladislav Hejdánek, Heda Hejdánková, Milan Hlavsa, Dagmar Hlavsová, Jana Hlavsová, Renata Hlochová, Vítězslav Holata, Stanislav Homola, ing.Šavel Homolka, Vít Bohumil Homolka, Jan Hrabina, Jiřina Hrábková, Jan Hric, Miroslav Hudáček, Ivana Hyblerová, Hana Chmelová, Vlasta Chramostová, Jiří Janeček, Josef Janíček, Josef Jánošík, Ivan M.Jirous, Věra Jirousová, Jarmila Johnová, Josef Juhász, Petr Kabeš, Eva Kantůrková, Svatopluk Karásek, Petr Klement, Ivan Klíma, Helena Klímová, Petr Kluzák, Alfred Kocáb, Petr Kopta, Vavřinec Korčíš, Josef Kordík, Alena Korousová, Jiří Kostúr, Anna Koutná, MUDr.František Kriegel, Jiří Kubíček, Věra Kubíčková, Marta Kubišová, Jaroslav Kukal, Blanka Kulhánková, Alena Kumprechtová, Zbyněk Kulvait, Kulvaitová, Miroslav Kupka, Karel Kyncl, Marcela Lášová, Vendelín Laurenčík, Lenka Laurenčíková, Ferdinand Leskovský, Drahoslava Libánská, Jaroslav Libánský, Tomáš Liška, Jan Litomiský, František Lízna, Miroslav Malínský, Marie Mariánková, Anna Marvanová, Michal Matzenaure, Jitka Matzenauerová, Marie Matzenauerová, Jan Medek, Terezie Medková, V.Mekyska, Marie Mekysková, Stanislav Milota, Evžen Množil, Jiří Mrázek, MPavel Muraško, Helena Němcová, Markéta Němcová, Marcela Němcová, Pavla Němcová, David Němec, Ondřej Němec, Ervín Nováček, Pavel Novák, Marcela Nováková, Martin Palouš, František Pánek, Viktor Parkán, Petra Parkánová, Jan Pavelka, Ivanax Pavelková, Vít Pelikán, Iva Pelikánová, Jaroslav Pfann, doc.Bedřich Placák DrSc, Zdeněk Pochop, Antonín Pojar, Rudolf Poláček, Petr Pospíchal, Josef Pospíšil, Tomáš Procházka, Václav Procházka, Drahuše Prvá, Lubomír Přikryl, Květoslav Přidal, Miloš Rejchrt, Jitka Rejchrtová, Květoslav Richter, Josef Rössler, Pavel Roubal, Věra Roubalová, Jan Ruml, Jakub Ruml, Jiří Ruml, Olga Rychtářová, Milan Řehák, Radovan Řezníček, gen.por.Vilém Sacher, Luděk Sanetřík, Aleš Sedláček, Gertruda Sekaninová-Čakrtová, Karol Sidon, Dušan Skála, Miroslav Skalický, Jiří Skřivánek, Karel Soukup, Marie Soukupová, Václav Stádník, Andrej Stankovič, Václav Stratil, Lubomír Suchánek, Jaro-

slav Suk, Jan Šabata, Anna Šabatová, Lubomír Šedý, Ladislav Šenkyřík, František Šilar, Lydie Šilarová, Jiří Šišma, Pavel Šmída, Iva Štěpánková, Miluše Števíčková, Petruška Šustrová, Vladimír Štučka, Pavel Tamáška, Jan Thoma, Tomáš Tichák, Helena Tománková, Julius Tomin, Jakub Trojan, Vlastimil Třešňák, Helena Tydlačková, Milan Uhde, Ludvík Vaculík, Petr Večeřa, Aleš Vejvoda, Radomír Veselý, Jan Vladislav, Ivo Vojtíšek, Zdeněk Vokatý, Věra Vránová, Vladimír Vymazal, Marian Zajíček, Pavel Zajíček, Jindra Zemanová.

Na vědomí odesláno: náčelníku věznice Plzeň-Bory
 náčelníku věznice Praha-Pankrác
 ministru spravedlnosti CSR dr. Janu Němcovi
 Československému červenému kříži

V Praze 10. září 1979 Za správnost podpisů: Petruška Šustrová

x x x x x x x x x x x x x x x

Muhammadu Alímu,
mistru světa všech vah v boxu

Mistře,

během Vaší oslňující sportovní dráhy jste se stal pro celý svět symbolem nejen nepřemožitelné síly fyzické, ale též síly odhodlání, schopnosti vytrvat ve svém přesvědčení, symbolem nezlomnosti lidského jedince. Také Vaše víra v možnosti bezprostředních lidských kontaktů je imponující a dodává naději i nám, kteří žijeme daleko od Vás v cizí zemi uprostřed Evropy.

Nuže, deset našich přátel, bojovníků za lidská práva a za nutnost rozumného, bezprostředního ^{rozhovoru} ~~kontaktní~~ mezi lidmi bez ohledu na jejich politická, náboženská a jiná určení, tedy zastánců obdobných názorů, jako jsou Vaše, bylo před třemi měsíci uvězněno právě pro toto své přesvědčení. Snažili se totiž pomáhat lidem, kteří jsou za své názory stíháni, např. i takovým, kteří z důvodů přesvědčení odmítli nastoupit vojenskou službu, jako jste to svého času udělal Vy. V nejbližší době mají být postaveni před soud, hrozí jim trest vězení v rozmezí 3-10 let. Tito lidé se jmenují: Václav Havel, Otta Bednářová, Petr Uhl, Jarmila Bělíková, Jiří Němec, Ladislav Lis, Jiří Dienstbier, Dana Němcová, Václav Benda, Václav Malý; jejich současná adresa je do věznice je: Poštovní schránka 09, Pošt. úřad 614, Praha 6.

Využijte prosím Vašeho vlivu, který máte na veřejnost světa ve prospěch těchto deseti nevině stíhaných lidí! Dovolili Vám to Vaše zeneprázdněnost, přijedte se třeba i osobně účastnit procesu, který vbrzku očekáváme! V tom případě Vás velmi radostně uvítáme.

Doufáme, že naše výzva není příliš neskromná. V každém případě jistě pochopíte čistě lidské motivy, jež nás k ní vedou.

V úctě

Vaši přátelé sportu a svobody z Československa

Eugen Brikcius, Milan Hlavsa, Martin Hybler, Miroslav Jirounek, Věra

Jirousová, Jan Kindl, Ivana Kindlová, Michal Kobal, Marcela Němcová, Pavla Němcová, Ondřej Němec, František Fánek, Viktor Parkán, Jana Převratská, Jan Ruml, Jan Schneider, Karel Soukup, Andrej Stankovič, Vladimír Voják, Zdeněk Vokatý, Luboš Vydra.

x x x x x x x x x x x x x x x x

Ministerstvo spravedlnosti ČSR
sekretariát ministra-----

Trutnov 10.7.1979

Vážený pane ministře,

denní tisk uveřejnil 5.června t.r. zprávu ČTK o zahájeném trestním stíhání skupiny čs.občanů. Stíhání občané Václav Havel, Jiří Němec, Václav Benda, Václav Malý, Ladislav Lis, Jiří Dienstbier, Jarmila Bělíková, Dana Němcová, Otta Bednářová a Petr Uhl jsou ve zprávě obvinováni, že:

- 1/ jako organizovaná skupina po delší dobu soustavně konstruovali lživé informace, rozmnožovali je a rozšiřovali na území ČSSR i v zahraničí s cílem vyvolat nedůvěru veřejnosti vůči státnímu zřízení republiky a jejím orgánům;
- 2/ obhajovali převorně odsouzené pachatele různých tr.činů, jako např. některé únosce letadel a teroristy, kteří ohrozili životy 40 studentů říčenského gymnázia a způsobili smrt řidiče autobusu.

Dovolujeme si k těmto obviněním vyjádřit svůj názor:

- ad 1/ Domníváme se, že pro pachatele takového provinění by bylo nejvyšším možným a spravedlivým trestem veřejné vyvrácení rozšiřovaných lživých informací, čímž by byli jednou pro vždy zdiskreditováni v očích naší i světové veřejnosti. Od vyjití zprávy ČTK se však ve veřejných sdělovacích prostředcích neobjevila žádná bližší informace o případu, natož aby byl zveřejněn výčet zmíněných lživých informací nebo dokonce i pokus o jejich vyvrácení. Z tohoto důvodu máme vážné pochybnosti o věrohodnosti nařčení, uvedené, pod bodem 1.
- ad 2/ Překvapuje nás, že obhajoba pachatelů byť i prokázané tr.činnosti může být v právním státě, za jaký chce být Československo ve světě uznáváno, pokládána za trestný čin. Jsme přesvědčeni, že i zločinec a vyvrhel má mít u nás právo na řádnou obhajobu, jak to také náš právní řád zaručuje a že tudíž obhájce nemůže být stíhán za to, že hájí svého klienta. Ostatně jmenovaní občané neměli zřejmě v úmyslu zabránit spravedlivému potrestání násilníků, ale naopak v zájmu spravedlnosti upozornit na některé polehčující okolnosti. Nařčení, uvedená pod bodem 2. nemá tedy právní podklad a jeho cílem je nepochybně jen působit na city málo informované veřejnosti a vyvolat v ní zaujetí a rozhořčení proti stíhaným spoluobčanům.

Z uvedených důvodů se obracíme na Vás, pane ministře, abyste využil své pravomoci a zasedil se o zastavení trestního stíhání jmenovaných

občanů, kteří jsou v naší veřejnosti známi jako přívrženci občanské iniciativy Charta 77. Obáváme se totiž, že jejich stíhání souvisí se zcela legální aktivitou, kterou vyvíjejí v rámci tohoto hnutí, při němž upozorňují na některé nedostatky v naší společnosti, čímž chtějí napomáhat i k jejich odstranění. Z tohoto hlediska by pak jejich stíhání nebylo možno označit jinak, než jako hrubé a nepřípustné potlačování kritiky zdola.

Pokud nemáte možnost zastavit zahájené trestní stíhání, žádáme Vás, abyste zajistil řádný a v e ř e j n ý soudní proces s obviněnými spoluobčany, ve kterém, jak níže podepsaní pracující trutnovského okresu věří, vyjde najevo jejich nevina. Upozorňujeme, že se nespokojíme se stručnou zprávou o procesu, podobnou citované zprávě ČTK, ale budeme žádat podrobnou informaci, ve které by bylo obsaženo nejen stanovisko obžaloby, ale i argumenty obhajoby. Věříme, že využijete své pravomoci a dlouholetých zkušeností v naší justici, abyste zajistil alespoň toto minimum.

Petr Nesládek, technik, Jaroslav Mikeš, řidič, Luděk Hošek, horník, Lubomír Vydra, dělník, Jaroslav Souček, zámečnick, Milan Homola, elektrikář, Jiří Plšek, elektrikář, Stanislav Borůvka, pracující, P. Šrámek, řidič, Vlasta Peterka, dělník.

x x x x x x x x x x x x x x x x

Praha 12.8.1979

Vážený pane Hans Ulrichu Klose,

rád bych Vás co nejsrdečněji přivítal v našem hlavním městě - a zároveň se na Vás obrátil s prosbou, jistě víte, že deset občanů našeho státu, signatářů Charty 77 a členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, čeká ve vězení na soud. Pro ně a pro nás všechny by mělo velký význam, kdybyste mohl při osobních setkáních a jednáních během svého zdejšího pobytu vyjádřit k tomuto své stanovisko.

Doufám, že budete mít porozumění pro to, že si dovoluji se na Vás touto formou obrátit.

V hluboké úctě

Dr. Ladislav Hejdánek

x x x x x x x x x x x x x x x x

Účastníci Grušova večera v Mnichově píšící předsednictvu Československého svazu spisovatelů /22.6.1979/

Vážení pánové,

prosíme Vás, abyste si představili tuto výchozí situaci: ve spolkové republice byli zatčeni Heinrich Böll, Günter Grass, Martin Walser nebo jiní němečtí spisovatelé, anebo by jim bylo zakázáno uveřejňovat knihy ve své vlasti. V takovém případě byste zcela jistě spolu s námi protestovali proti tak hrubému porušení základních práv umělce.

Dnes jsme si předčítali několik textů z románu českého spisovatele

Jiřího Gruši "Dotazník", který autor ve své vlasti nesměl uveřejnit, takže byl přinucen vydat jej v německém překladu. Jiří Gruša nesmí být v Československu ani zmíněn, nesmí ve své vlasti publikovat, byl nad ním vynesena zákaz výkonu povolání, poseděl si ve vězení, nesmí se svobodně vyjádřit a nemohl se zúčastnit ani čtení své knihy, které se dnes konalo v Mnichově.

Vy, vážení pánové, nesete nyní velikou odpovědnost, kterou z Vás nemůže nikdo sejmout: jste zodpovědni za českou a slovenskou literaturu, ba dokonce za osobní osud každého jednotlivého autora. Česká literatura se začala vyvíjet už v raném středověku a mívala v nepřítli vzdálení minulosti dost prostoru a svobody pro všechny literární směry a názory. Nyní se však tento prostor nebezpečně zúžil. Rádi bychom Vám připomněli, že pro Václava Havla činí ten prostor jen několik čtverečních metrů jeho cely. Velký počet významných českých a slovenských autorů nesmí doma publikovat, a je i ve své lidské existenci utlačován způsobem, který v každém čestném člověku budí rozhořčení.

Představte si, prosím Vás, že by ve Švýcarsku zatklí Friedrich Dürrenmatta. Český dramatik Václav Havel, kterého by bylo ve Vaší jazykové oblasti možno s Dürrenmattem srovnat, sedí právě ve vězení a Vy, strážci české a slovenské literární tradice, Vy k tomu mlčíte.... mlčíte už léta k tomu nejhrubějšímu porušování základních práv člověka, jaké si bezbranně musí nechat líbit početní čeští a slovenští autoři, z nichž mnozí jsou známí ve světě a zdomácněli v evropské kultuře. Mlčíte, a jenom proto, že tito umělci se odvážili veřejně vyslovovat a šířit svoje názory, které se liší od Vašich.

Pokud se nezasadíte za Jiřího Grušu, Václava Havla a mnohé jiné československé umělce a intelektuály, kteří jsou odsouzeni k mlčení, pokud u své vlády nebudete ^{také} pro ně žádat základní svobody, na něž má právo každý umělec a občan dokonce i tehdy, když nesdílí Vaše názory, zůstanete v našich očích pouze žalostným nástrojem státní a stranické moci.

Je hanba, že v evropské zemi, jejíž kultura je společným majetkem všech Evropanů, takový Jiří Gruša nemůže publikovat ve svém mateřském jazyce, že takový dramatik jako Václav Havel je vězněn pod záminkou, za níž by mu v demokracii nehrozila ani pořádková pokuta. Je hanby, že tolik významných duchů je v Praze umlčeno anebo putuje do vězení.

Zasaďte se za své kolegy, protestujte proti tomu, že Vaši kolegové nemohou publikovat anebo sedí ve vězení.

Jsou to přece umělci, kteří píšou ve Vaší mateřštině a jsou částí Vaší kultury! Jako čeští a slovenští spisovatelé shromáždění ve svazu, z něhož tak mnozí byli pro své názory vami vyloučeni, prokažte alespoň odvahu a požadujte pro své kolegy od vlády a komunistické strany, aby zastavila mnohaletou represii Vašich kolegů v povolání

a žádejte na vládě právo, aby všichni čeští a slovenští umělci mohli doma svobodně publikovat.

Bylo by nepochopitelné, kdyby se ve Vašem Československém svazu spisovatelů nenašel nikdo, kdo by měl odvahu zasádnit se za své kolegy.

Účastníci Grušova večera v Mnichově

x x x x x x x x x x x x x x x

Vážený pane Janouchu,

promínte mi, že se jako laik pouštím do diskuse o tak odborné otázce, jakou jsou jaderné elektrárny. S velkým zájmem jsem si přečetl Váš článek v 7. čísle Informací o Chartě 77. Srovnáváte v něm škodlivost jaderných elektráren s klasickými nebo chemickými. To bohužel nemohu posoudit, ale myslím, že ani věhlasní odborníci se na tom neshodnou. Proto bych si dovolil diskutovat pouze o několika Vašich úvodních větách.

Při obhajobě jaderných elektráren vycházíte z tvrzení, že energie rovná se svoboda a nezávislost. Pokud zůstáváte u toho, že stát, doufající ve svou nezávislost politickou, nesmí zanedbat svou nezávislost energetickou, souhlasím s Vámi bez výhrad.

Energetickou nezávislost lze podle mého názoru dosáhnout dvoji cestou - buď takovou výstavbou elektráren, která by přinejmenším držela krok se světovou špičkou a využívala místní zdroje, nebo snížením nároků na náš "přepych". Zkusme si poctivě odpovědět na otázku, kolik energie je skutečně věnováno na obhájení naší nezávislosti, nebo kolik je jí k tomu vůbec třeba. Odhaduji, že většinu energie věnujeme přejíždění ve svých automobilech a jejich výrobě, našemu zprůmyslněnému zemědělství a stavebnictví, naší televizní kultuře a tak dále a nikoli prostředkům, sloužícím k hájení naší nezávislosti. A je další otázka, jestli i pro hájení nezávislosti by se nedaly použít energeticky méně náročné prostředky, než se právě ve světě nosí.

Nejsem nijak zběhlý v dějepise, možná, že mám příliš romantické představy o řeckých obcích, které uhájily svou nezávislost vedle perské říše, o Sámově říši, odolávající Avarům i Frankům, o Čechách v době Přemyslovců a lucemburků, Jihoslovanech v obou válkách, Vietnamcích v posledních desetiletích. Početně a pravděpodobně i technologicky na tom byli ti všichni hůře než jejichž mocnější sousedé. Dalo by se jistě uvést nejméně tolik případů, kdy to těm technicky a početně slabším nevyšlo. Ale jde mi o něco jiného, než o statistiku - kdyby se to jen jednou těm slabším povedlo, stálo by to za zamyšlení.

Zrovna tak stojí za zamyšlení okolnosti pádu vysoce organizovaného a technicky vyspělého Říma pod nájezdem několika set tisíc Germánů, neschopnost našich stavů uhájit nezávislost své koruny v době, kdy rudolfinské Čechy si jistě nemusely stěžovat na chůdubu a technickou zaostalost, neschopnost prosadit se jako samostatný stát x po tři století po

Bílé Hoře, přestože české země v rámci Rakouska hrály prim co do průmyslové výroby.

Podobným příkladem je rozpad mocných koloniálních říší od vzniku Spojených států až do dneška. Snad by nás to mohlo poučit o tom, že technika a energie nejsou všechno, že jsou pouze ve služebním poměru k něčemu podstatnějším: odvaze nést své měšce a své kůže na trh.

Proto si myslím, neztejte se, že Vaše závěry nás odvádějí od podstaty věci. Myslím si, že vzhledem k tomu, co k dobrému životu a nezávislému státu potřebujeme, abychom mohli naopak naše tepelné elektrárny postupně odstavovat a s jadernými vůbec nezačínat. Že jejich provoz slouží především našim kůžím a měšcům a nikoli naší nezávislosti. A že nás dnešní životní styl, do kterého neoddelitelně patří i stupňování výroby energie, od hájení naší nezávislosti naopak odvádí.

Tuším, že by se dalo oponovat i Vaší představě zhoršování vnitrostátních poměrů /omezování politických a občanských svobod/ v přímé závislosti na ubývání energie, asi by se i tady našly opečné příklady z dějin i ze současnosti.

Odpusťte, že jsem se tolik rozepsal, pokusil jsem se pouze poctivě si odpovědět na otázku, čemu opravdu platíme a budeme platit ničením svého okolí stále větší daň.

červen 1979

Pavel Roubal
Hájecká 7, 100 00 Praha 10

x x x x x x x x x x x x x x x x

O Petru Uhlovi

Chcete-li se něco dozvědět o Petru Uhlovi a zeptáte-li se kohokoli, kdo ho zná, první informace bude zcela jistě znít: "Je to trockista." V tom, jak lidé Petra poznávají a znají, je jeho politická konfese zajiště nejvýraznější rys. Nevím, kdy svého politického přesvědčení nabyt, jisté však je, že v době, kdy jsem se s ním seznámila - a to je víc než jedenáct let - už trockista /nebo lépe revoluční marxista/byl. Vzhledem k tomu, že nejen československé úřady a sdělovací prostředky, ale i mnozí jiní kladou rovnítko mezi trockismus a terorismus, byla by snad na místě alespoň povšechná informace o Petrově politickém postoji. Je stoupencem revoluční linie marxismu, která vychází z toho, že po sociální revoluci je nutno zabránit byrokratizaci státního aparátu tím, že se moci ujmou samosprávy. To, že si lidé budou spravovat své věci sami, že nebudou ve svých funkcích "natrvalo", ale že budou často střídáni, a v neposlední řadě to, že jejich platy nebudou vyšší než dělnické, mělo by zaručit, že své moci nebudou zneužívat, že nebudou na svém postavení lpět. Je zřejmé, že tato marxistická pozice je pro současné ideology nepřijatelná a že je tedy pohodlnější a jednodušší vydávat revoluční marxisty za ty, kdo se snaží nastolit chaos a teror. Je to směšné -

Petrovi ani jeho politickým spoudruhům kdekoli na světě jejich přesvědčení nedovoluje teroristické akce ani schvalovat natož pak plánovat či provádět. Bylo by ostatně protismyslné, aby se kdokoli, kdo inklinuje k teroru, angažoval v hnutí za dodržování zákonnosti, kterým Charta 77 bezpochyby je. Petr Uhl se do činnosti Charty 77 zapojil od počátku velmi intenzívně a stál také při vzniku VONS. Za svou práci v tomto výboru je nyní vězněn spolu s jeho dalšími devíti ~~z~~ členy.

Není to jeho první pobyt ve vězení - v letech 1969-73 si odseděl čtyři roky za "podvracení republiky". Byla jsem jednou z členů tehdejšího Hnutí revoluční mládeže, a pamatuji se velmi dobře na Petrovi protokoly i na způsob jeho obhajoby před soudem. Obojí bylo postaveno na tom, že se nemohl ničeho dopustit "z nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení" /což je podle čs.práva podmínkou k tomu, aby jakákoli činnost mohla být označena za podvracení republiky/, protože žádné takové nepřátelství nechová a nikdy nechoval. Ve svém - mimochodem nezvykle rozsáhlém - trestním spise nevyovídá o činnosti své a svých přátel, ale objasňuje a hájí své politické názory.

Po návratu z vězení dostal Petr práci ve svém oboru /je strojný inženýr/ a pracoval jako projektant v podniku Potrubí. Za rok po podpisu Charty 77 toto zaměstnání ztratil a od podzimu 1978 pracoval až do svého zadržení jako dělník. V létě roku 1974 se oženil s dcerou Jaroslava Šabaty, která se vrátila z vězení stejně jako on v prosinci 1973. K tomu, aby uzavřeli manželství je vedlo mimo jiné to, aby mohli být spolu v kontaktu - kdyby některý z nich byl znovu zatčen.../Rád o výkonu vazby umožňuje uvězněným korespondenci pouze s příbuznými./

Bylo by nespravedlivé se nezmínit o Petrově povaze. Z mnoha diskusí a setkání jsem poznala - a jistě nejen já - jeho nesmírnou trpělivost a ochotu vysvětlit každému svůj názor na určitý problém, jeho snahu pochopit postoj protivníka v debatě, a zejména jeho pevnou důvěru v to, že každý bere na sebe jen tolik, kolik je schopen unést.

Petrova rodina /mají dvě malé děti/ žila více než rok a půl v ~~mlém~~ hlídaném bytě. Za dveřmi na chodbě seděli dva uniformovaní příslušníci, kontrolovali všechny návštěvy - a podle příkazů "shora" je občas nepouštěli dovnitř - a za Petrem po většinu té doby chodili příslušníci "operativy". Představte si, že jdete po ulici, metr za vámi jdou dva nápadní pánové a podél chodníku se plouží šestsettrojka. Představte si, že vytáhnete z vlastní schránky dopis a jeden z těch nápadných pánů se vám natáhne přes rameno, aby si mohl přečíst adresu. Představte si, že jdete na návštěvu a přátelé se vás musí ptát, zda ti lidé jdou s vámi, nebo vás sledují. Jsem přesvědčena, že na to, aby tohle člověk snášel po dlouhé měsíce a dokázal nevybuchnou ani nepropadnout depresi a nglomyslnosti, je potřeba přinejmenším značné dávky vyrovnanosti.

Je těžké psát o kamarádovi, který je ve vězení, i když vím, že tenhle nepříjemný úděl snáší statečně a vyrovnaně, že ho přijímá jako daň za to, že mu stálo za to zachovat si v tomhle pokryteckém a zkorumpovaném světě vlastní názor a osobní slušnost. O kamarádovi, který ztratil svobodu proto, že se snažil, aby tuto svobodu neztráceli jiní. Sdílím ale Petrovu víru v to, že je lepší podstoupit tohle riziko než dopustit, abychom nedělali to, co považujeme za správné a nutné.

Praha, srpen 1979

Petruška Šustrová

x x x x x x x x x x x x x x x

Krátké zprávy:

Ke 310 občanům-signatářům dopisu prezidentu republiky se dne 3.7.1979 /text dopisu viz v Informacích o Chartě č.10/ se připojili: Miroslav Jirounek, Jiří Zelenka, Jitka Zelenková a Jaroslav Pfann. Tito občané podepsali také dopis Federálnímu shromáždění ze dne 26.7.1979.

Václav Havel dostal nabídku k ročnímu pobytu v USA, kde by měl po tu dobu působit jako dramaturg na Broadwayi. Tato nabídka mu byla tlumočena ve věznici Kuzyně zástupcem ministerstva zahraničních věcí s tím, že by mohl okamžitě odjet. Václav Havel nabídku kategoricky odmítl a prohlásil, že o ní bude uvažovat pouze za předpokladu, že bude se svými kolegy z VONS propuštěn na svobodu.

Amnesty International sleduje 55 případů politické represe v ČSSR. Toto poměrně vysoké číslo je důsledkem zesílení represe, ale také lepší informovanosti o situaci v zemi. Většina informací z ČSSR je v současné době zprostředkována Výborem na obranu nespravedlivě stíhaných.

Signatář Charty 77 Michal Konůpek, žijící trvale v Norsku, byl zbaven státního občanství. Michal Konůpek se vystěhoval z Československa v r. 1977. K odebrání státního občanství se čslúřady rozhodly na základě Konůpkova otevřeného dopisu ministru zahraničí Chnoupkovi, který mu napsal v souvislosti s jeho návštěvou v Norsku. V dopise se zmiňuje o situaci v Československu a o perzekuci obhájců lidských práv.

Účastníci poutě na Svatou Horu nám napsali:

Malá skupinka signatářů Charty 77 a jejich přátel se vydala 14.srpna 1979 večer z Lahovic u Prahy na pouť na Svatou Horu. Odpočívali jsme u zřícenin kostela a kláštera na Skalce.

Na Svatou Horu jsme dorazili pozdě, v 19,45. Brána už byla zavřena. Volali jsme ke kněžským bytům v naději, že nám kaplani otevřou. Z okna se vyklonil administrátor Adler, který prohlásil, že mládenci se modlí v ambitech a dlouze si nás prohlížel. Poté jsme ještě chvíli tukali na bránu ambitů a když nám nikdo neotevřel, rozhodli jsme se k návratu

do Prahy.

Jakmile jsme přišli na náměstí do Příbrami, byli jsme okamžitě per-
trováni motorizovanou tříčlennou hlídkou VB. Ti projevíli uspokojení,
že odjíždíme.

Jeden z nás neměl občanský průkaz. Byl na půl hodiny odvezen na OO VB.
U nádraží jsme byli znovu dotazováni toutéž hlídkou VB, proč jsme ne-
odjeli. Když jsme řekli, že jsme se rozhodli pro autobus, velitel hlíd-
ky VB prohlásil, že autobusy jezdí každou hodinu a že naá s půl jede-
nácté nechce vidět v Příbrami.

Těšíme se, že za rok půjdeme v hojnějším počtu.

5.9.1979 provedla Státní bezpečnost rozsáhlou akci s cílem znemožnit
filosofický seminář dr. Julia Tomina, který se měl konat v bytě Ivana
Dejnala na Letné v Praze. Na programu byla přednáška profesora ekonomic-
ké historie Thorolfa Rafto z norského Bergenu. Norský profesor měl
přednášet na téma "Smysl minulosti". Touto přednáškou měl navázat na
zdárně se rozvíjející kontakty se zahraničními univerzitami.

Bydliště Ivana Dejnala obklíčila ~~pekieie~~ Státní bezpečnost. Thorolfu
Rafto, J. Tominovi a jeho synovi Lukášovi znemožnila přístup do bytu.
Podařilo se jim odejít do blízké kavárny; když z této kavárny po půl-
hodině odcházeli, napadli norského hosta tři příslušníci bezpečnosti,
surovým způsobem ho odvěkli do připraveného vozu a odvezli. Při této
akci byly na dvě hodiny zadrženy Jana a Petra Hejdánkovi. Podle zprávy
norského velvyslanectví byl Thorolf Rafto ještě v noci přinucen opus-
tit ČSSR.

Helena Klímová napsala dopis Evženu Erbanovi, předsedovi České národní
rady, ve kterém píše o osudu Otky Bednářové, zatčené spolu s dalšími
členy VONS. Připomíná zároveň svůj předchozí dopis, v němž upozornova-
la na případ tří uvězněných chlapců z Brna. K tomuto dopisu přikládá
text "Kamarádka v nouzi" /viz Informace o Chartě 77 č.11/.

V září 1979 oznámila komise mládeže oddílu kopané Slavia Praha IPS Ja-
kubu Rumlovi, signatáři Charty 77, že nesmí nadále vykonávat funkci
asistenta trenéra mladších žáků. Funkcionáři Slavie takto rozhodli na
základě nátlaku Státní bezpečnosti. Jakub Ruml působil ve Slavii Praha
dva roky a žáci pod jeho vedením dosahovali i vynikajících výsledků.

x x x x x x x x x x x x x x x x

Články došlé do redakce:

Gertruda Sekaninová-čákrťová: Vzpomínky na současnost

x x x x x x x x x x x x x x x x